

BARBAROS ŞANSAL

■ MAKAM ODASI

LINÇ

DESTEK YAYINLARI: 827

ANI: 5

BARBAROS ŞANSAL / MAKAM ODASI-LİNÇ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalioğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Kapak Fotoğrafı: Miguel Angel Sánchez
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Haziran 2017 (5.000 Adet)

6. Baskı: Aralık 2018

7. Baskı: Ağustos 2019

8. Baskı: Kasım 2019

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-273-0

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak

Sertifika No. 40200

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

BARBAROS ŞANSAL

■ **MAKAM ODASI**

LİNÇ

“Sözü sınırlamak adaletsizliği yaratanların elindedir.”

– John Berger

İÇİNDEKİLER

İLK SÖZ.....	9
GÜM!	11
NOT!	17
C72.....	20
GÖRMELİ Mİ, GÖMMELİ Mİ?.....	26
EKMEK!.....	30
MAKAM ODASI.....	35
BENİM MAKAMIM SENİN MAKAMINI DÖVER	41
SANAT GALERİSİ (TUTSAK EDİLEMEZ)	45
DAVET	62
Bugün Ne Giysem?	62
Hoş Geldiniz. Neden Eli Boş Geldiniz?.....	66
Zafiyetler Değil Ziyafetler Doyurur.....	75
İtiraf	80
ADIM ADIM SİLİVRİ.....	88
SURVİVOR (HAYATTA KALMAK).....	92
ELEMELER.....	92
STRATEJİ GÜZELLİĞİ DÖVER!.....	98
MAHREM	108
KAPALI GÖRÜŞ.....	122
LİNÇ.....	136
Pat.....	136

<i>Saltanat kayığı</i>	138
<i>Bir pozitif yükümlülük olarak linç!</i>	139
<i>Linçin hukuksal meselesi</i>	139
<i>Linçin Türkiye'deki algoritması</i>	144
<i>Türkiye'de politik linç saikleri</i>	147
<i>Sonuç</i>	150
GANİMET	154
VESİKALIK ÇERÇEVE (SOYAĞACI).....	164
VESSELAM.....	171
GÜNAH.....	183
KURŞUNKALEM.....	196
MUHAFAZAKÂR.....	205
BİR ANDA!.....	219
DİLEKÇE	233
KİMLİKSİZ KİMLİK	249
ZEBUN	260
KİM TUTAR YAMAĞI?	266
SIRADAN!.....	271
MARGARİN KUTUSU EVET	275
MEMLEKET İSTERİM!.....	283
KUYU	290
ATEŞLE OYUN.....	299
KOKU	307
ŞUBAT GÜNEŞİ	314
SİS.....	321

İlk Söz

Pek ulu sayılmasa da olabildiğince nağmeli okunan namaz çağrısı, bir önceki hükümlüden boşalan avluya sarmalı bol olan jiletli ve dikenli tellerden sızıp, usulca ulaşıyordu.

Cezaevi duvarının dışından geçtiği besbelli asfalt otoyoldaki trafik dinmek bilmeden hızla akıp gidiyordu. Ocak yağmuru henüz dinmiş, görünen gökyüzümde maviliğe yer açan beyaz bulutların arasından süzülen ikinci güneşi üst katın demir kafesinden sanki göz kırptıyordu.

Yüksek güvenli binanın en korunaklı ve ücra hücrelerinden birinde, tecrit edilmiş bir halde, malum şer cephelelerinin kumpasına boyun eğmeden bulabildiğim ilk kalem ve kâğıtlarla yazmaya yeniden başlıyordum.

Çok değil, daha birkaç yıl önce aynı cezaevinin barikatlarına dayanmışken, şimdi o binanın demir kapılarının ardında koğuşlardan kopup gelen sloganların ses kesmediği özgürlük korolarının ilk notalarını artık kendi kulağımla duyuyordum.

“Makam odalarından emir verenlerin ahkâmı dağ olsa; yatak odalarında iktidardan düşerler avratları bağ da olsa.”

Şimdi sakın bir köşeye çekilin, ilerleyen sayfalarda bozuk musluk contası sebebiyle sürekli damlayan suyun sinir bozucu tınılarına ilaveten paslı metalik seslerle iç gıcırdatan bir ruh haliyle sizi bu kez Prova Odası'ndan çıkarıp Silivri'nin ceza odalarında ağırlayacağım. Bu ülkede yaşayan her bireyin hiç beklemediği bir anda kendisini bulabileceği bir zindandan hayatı aktaracağım. Ergenekon'dan Balyoz' a sessiz çılgınlıkların

mahkemelerinden vardiyaların mağdurlarına rağmen TSK tasfiye edilirken izleyenlerden; Mustafa Balbay, Doğu Perinçek, Nedim Şener, Ahmet Şık, Tuncay Özkan gibilerin içeride, Tarrık Akan, Bülent Bezdüz, Levent Kırca'ların omuz omuza dışarıda direndiği günlerden alıp dünden yarına taşıyacağım.

Kanaltürk'ün iktidar eliyle Tuncay Özkan'dan alınıp Fetullah Gülen sermayesine evrilişinin ardından Cumhuriyet'in nasıl tutsak edildiği; Erdem Gül'lü, Can Dünder'li, Soner Yalçın'lı, Oda TV'li davaları görüşünü ve en sonunda Sebahat Kiraz'dan Ahmet Türk'e birçok HDP milletvekilleriyle kumpas süreçlerinin nasıl yürütüldüğünü hatta ham çökelek Atilla Taş'ın bile kantin peynirine esir düşüşünü betimleyeceğim. FE-TÖ'cülerin de yaka paça götürülüşünü bir yana bırakıp bundan sonrasını geçmişin kirli yüzünü de teşhir ederek hiçbir şeyden ödün vermeden gözler önüne sereceğim...

Musa Kart, Akın Atalay, Kadri Gürsel ve *Cumhuriyet* yazarları, öğretim görevlileri, öğrenciler, polisler, hâkimler, savcılar, askerler, yazarlar, işadamları, gazeteciler ve sanatçılar... Kimler geldi kimler geçti! Tıpkı Ajda Pekkan'ın yaşlanmak bilmez bedeninden çıkan şarkısı gibi...

“Güm güm güm!”

Yine demir kapılar yumruklarla inliyor. Koğuştan koğuşa dalgalanan sloganlar yüksek duvarlardan koridorlara yayılıp yankılanarak gardiyanları aşip hücreme dek ulaşıyor.

C Blok 9. Koridor 72 No.lu hücremde dokuz metrekare avluya bakan camın önündeki masadayım. Atatürk Havalimanı'nda linç edilmeye kalkışılan bedenimin üzerinde o gecedен miras göğsü Atatürk'lü tişörtümle dördüncü tutuklu akşamındayım.

İnsan haklarıyla insandır

Makam insanın değil insanlığın andıdır

Güm!

Uzun bir bekleyişten sonra zar zor ayarlanmış hücreme henüz yerleştim. İki gün süren revir karantinam henüz bitmiş. Yeni yıla gireli 4 gün olmuş. Görevlinin, amirin emriyle alelacele ve yarım yamalak elimden kapıp gittiği kantin siparişim biraz önce gelmiş. İki paket bisküvi, üç dört paket sigara, bolca temizlik malzemesi. Akla ilk ne geldiyse işte... Normalde kantin siparişleri pazartesi veriliyor ve çarşambaları size teslim ediliyor. Hücreden çıkmak yasak. Haftalık harcama limitinizi geçmenize de izin verilmiyor. Ara emirle geldiğimden olsa gerek anlayışlı kantin görevlisi diğer ihtiyaçlarımı yarın getireceğini belirterek uzaklaşıyor. Yaşadığım çok yerini yavaş yavaş ne kadar zaman geçireceğim belli olmayan hücrede huzura dönüşüyor. Avukatımla ilk görüşmem yeni bitmiş, günlerdir ulaşamadığım sigaradan bir nefes çekmek üzereyim. Avluya açılan demir kapıyı aralayıp plastik sandalyemi camın önüne yerleştiriyorum. Tam sigarayı ağzıma götürecekken...

“Güm!”

Hemen yanı başımda nereden geldiği belli olmayan, torpil gibi rulo yapılarak bantlanmış bir paket düşüyor ve ardından ona eşlik eden gaipten gelen bir genç adamın sesi: Hoş geldin Barbaros!

Sesin hangi yönden geldiğini anlamak zor. Aynı ses devam ettiğinde sağdaki avludan seslenildiğini anlıyorum. Zaten benim hücrem en son yani solumda sadece soğuk duvar var. Bitişik avludaki seslenmeye devam ediyor.

“Ben her gün iki gazete alırım onları attım sana. Bir şey ihtiyacın olursa rögar deliklerini kullan, oradan konuşabiliriz. Ne lazımsa seslen...”

Anı paniğimin ardından kısa bir “Sağ ol...” cevabı yolluyorum. Hafifçe yana eğilip paketi yerden alıyorum. Şaşkınlık ve kaygı birbirine dolanmış halde zihnim sorguluyor. Acaba içinde ne var? Ya yasadışı bir şeyse? Ama her giriş çıkış noktalarında üst aramasına dek sıkıca aranıyoruz. Bu durumda içinde ne olabilir ki? Bana gazete olduğunu söyledi. Günlerdir ne olup bittiğini bilmediğimden kaygıları bir yana bırakıp paketi açmaya başlıyorum. Hem intikal ederken bana verilen ve haklarımın yazılı olduğu belgede TV ve gazete hakkım olduğunu biliyorum. Bir şey olmaz eminliği ve heyecanla kalın bantları açtıktan sonra iki günlük *Hürriyet* ve bir de *Kelebek*. Gazete isimleri bir hücre avlusu için oldukça manidar diye düşünüp gülümsüyorum. Daha elimdekileri düzeltmeden avlunun ortasına bir ikinci paket daha düşüyor. Doğrulup onu da yerden aldığımda aynı ses “Bunda da *Evrensel* ve *Cumhuriyet* var, içine Mine Söğüt’ün dünkü makalesini de koydum. Sağlıcakla kalın.”

Her iki paketi de alıp içeri geçerek yatağımın üzerine oturuyorum. O da ne? Tüm gazeteler, uçaktan aprona polis nezaretinde indirilirken bana uygulanan linç girişiminden bahsediyor. Hani inerken ayağımın kaydığı iddia edilen ve polis aracına götürülürken milli duygularına engel olamayan TGS ve bilumum diğer meçhul resmi görevlilerle oluşturulan sözde arbededen...

Sezgin Tanrıkulu Meclis'e taşımış, Ertuğrul Özkök daha altı ay önce birtakım sinirli gencin (İŞİD) saldırısına uğramış bir havalimanında bu adamların nasıl çalışabildiğini soruyor. Oysa 15 Temmuz kalkışmasında binlerce insanın aynı terminal ve apronda uçak dibinde nasıl "özçekim"ler çektiğini atlayarak.

Ayşe Arman, "Nitekim sınır dışı ettiler, paketleyip gönderdiler, madde mi kullandı?" derken; Benim 12F numaralı koltuğa zaten bedel tarafımdan ödenmiş biletli yolcu olduğumu unutarak! Ercan'da yanımda ustam Yıldırım Mayruk Beyefendi olduğu halde, üstüne üstlük bir de KKTC polisi nezaretinde bulunmama rağmen uçak içinde darp edilişimi, ağır hakaretler karşısında kabin ekibinin şikâyetçi olup olmadığını sorması üzerine, sırf yolcular mağdur olmasın diye sessiz kaldığımı ve seferin yapılmasını sağladığımı bilmeden! Tabii böylesi gerilimli ve riskli bir uçuşa THY pilotunun nasıl risk alarak izin verdiğini sorgulamadan! Bunca yıllık gazeteci olduğumu iddia eden birinin sorup soruşturmadan algı yönetiminin bir kurbanı daha olup çalاکalem yazısındaki "Hukuk yoksa bu ülkede istediğimiz iftirayı atarız" cümlesiyle sonlandırarak, Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ndeki adli kontrolde aldığım darbelerden idrarımdan madde değil kan geldiğini bilmeden! Gülümseyip geçiyorum. Yıllar önce bir pirlanta firması tanıtımı için Ankara'ya gelen Claudia Schiffer uğruna bizim asansöre "Benim de annem Alman" diyerek kendini atıverdiği günü de hatırlayarak.

Ahmet Hakan Coşkun ise; benim de beni linç edenlerin de o linç alkışlayanların da durumu berbat derken. Ülkeyi bugünkü hale sokanlarca getirildiği noktadan sıyrılıp daha önce dudak bükerek, laikliğin altına sığınacak güvenli bir saçak olduğunu itiraf edecek kadar çok taraflı bir tarafsıza

dönüşüvermiş. Onu da Reasürans Çarşısı'ndaki günlerden tanırım (bir zamanlar Ayşe Böhürler himayesindeki Kanal 7 “anchorman”lığından değil) Nişantaşı gibi bir yerde dövülüp haber olduğundan.

Perşembe, yani bir gün sonra A.H.C. Ertuğrul Özkök'ü okumuş olmalı ki hâlâ benim dışımda tutuklanacak birini arıyordu... Onca yıldır bana yayın yasağı uygulayan Doğan Grubu, bir yandan FETÖ gözaltılarıyla uğraşırken bu ülkenin vahim durumunda, beni, mesleğimi, defilelerimi ya da başarılarımı değil, ancak bu skandallarla gündeme taşıyıp biraz daha tiraj dileniyordu.

30 Aralık akşamı “Kumar haram namaz kılın diyen yandaş basının süper laik akrabaları, kumar masalarında sancak ve bayrak yerine dolar dalgalandırıyor” tweet iletimi hepsi gözden kaçırıyordu. Asıl infaz meğerse o an mı karara bağlanıyordu?...

31 Aralık akşamüstü günbatımında yayınladığım video mesajımdan ise nedense kimse bahsetmiyordu. Ne o videodan ne de Kürtçe, Rumca, Ermenice ve Rusça yayınladığım barış, kardeşlik ve özgürlük dilediğim yeni yıl mesajımdan. Varsa yoksa: “Bokunda boğul Türkiye.”

Evet, uzun süre önce Reportare.com'a, Sinan Dirlik ve Ulvi Yaman vasıtasıyla verdiğim uzun röportajın başlığından bihaber diler. Evet, tüm ilgilerini 1 Ocak 00.15'te yayınladığım, bir ucundan bir ucuna zaten bir saat olan bir adadaki, TC entegrasyonu uğruna bölünmüş Kıbrıs adasındaki bir saatlik saat farkını hicvederek. Üstelik İstanbul'daki gece kulübü saldırısından bir saat önce!

Sosyal medyada zaman tüneline meçhul bir trol hesapça paylaşılmış, muhtemelen Tweetfake programı ile yapılmış, saati 15.31 gösteren ve yollandığı konumu İstanbul görünen bir ekran görüntüsü sahtesi üzerine gelişen olayları yorumlamadan direkt yargısız infaz ederek... Sosyal medya üzerinde, yandaş

“troll” hesapların özel cep telefonlarımı ve adresimi ifşa edenlere dokunmadan... Tarafsız gazeteciliğin taraflı ticarete nasıl dönüştüğünü kendilerine hiç sormadan. Her şey bir yana, bu tatavaya saldırı sonrası “Sahibi Musevi, davacısı Sünni, işletmecisi Alevi, Noel Baba ha ? HS!!!” diye cevap verişimin nasıl bir mezhep kışkırtıcılığına döndürüldüğünü açıklamadan. Santa Claus ve Noel Baba farkını bilecek kadarsanız ve bu coğrafyada yaşıyorsanız kendinizi her an her şeye hazır tutmak zorundasınız.

Aynı bornozlu, ikiyüzlü muhafazakâr avukat makalesi gibi işte. Hani Suruç'ta, kendini patlatan IŞİD'ci terörist için “Ona şehit denmez Niyazi denir” dediğimde; bundan dört yıl kadar önce şahsıma yine bir linç girişimi karşısında üzüntüsünden beni ekranlara taşıyan Ersoy Dede'nin hedef göstermesi ile gelişen ve açılan tüm gereksiz hukuk işgali gibi davalardan beraat ettiğim durum misali.

Bir dakika! Tekrar hatırlatayım! Yoksa tüm bunların sebebi kumar masalarında dolar dalgalandıranlarla ilgili paylaşımın olmasın? Sakın bunun altından bir başka damat çıkmasın? Malum bu topraklar çok çekti makam odalarında sefa süren damatlardan! Ferit'ten, İbrahim'den, davulcudan, zurnacıdan...

Her iki gazeteyi de kıvırıp çöpe atacakken bir de ne göreyim? Dolar 3,60... Tüm sayfalar turistik otel ilanlarıyla bezeli. Yıllarca memleketin sahillerini parselleyip memleketin insanına burun kıvırıp ele güne her şey dahil 16 dolara yatak pazarlayanlar, şimdi iç piyasadan medet umuyorlar. Hatta biri “Milli Tatil Kampanyası” yapalım diye bir fetvada bile bulunmuş. Oysa haberlere göre ülke şaha kalkmış ve bir yandan ikinci İstiklal Harbi de varmış, fakat ünlü çift boşanıyormuş. “İşte Benim Fitolim” yarışmasında kavga çıkmış ama laiklik şartmış lakin teröristin kimliği belli olmuş ancak cumhurbaşkanımız

hem Kasımpaşalı hem de Rizeliymiş... Havalimanı çalışanlarının Rizeli oranını merak ettim doğrusu... Purosu pipisinden büyük magazinci bile Lefkoşa ve Nicosia (her ikisi de aynı şehirdir) arasındaki bir saat farkına atfen yaptığım hiciv sanatını idrak edememiş. Keşke hemen bir konsey oluşturulmuş.

Olsun! Sağlık olsun. O sınıftaki gazetelerin hepsi tabii ki çöpe ama tam önüme düşen bir küçük not kâğıdı ve bir de ciddi bir gazeteden makale var ki... Kör gözlerine sokup sonra dike dike...

Not!

“Barbaros merhaba!

Öncelikle geçmiş olsun. Siz faşizmin ne kadar sabırsız ve acımasız olduğunun canlı bir kanıtısınız. Daha Reina'nın kanı kurumadan konuşanları susturmak istiyorlar. Oysa önce düşen 39 canın hesabını vermeleri gerekmez mi? Size saldıran öfkeli kalabalıktan hiç kimse hesabını vermedi. Malum onlar öfkeli kalabalık.

Ben bir devrimciyim. Cepheliyim. C70'te kalıyorum. Sizinle aramızda bir hücre var. Size iki gazete gönderiyorum dünün ve bugünün, umarım uzun kalmazsınız. Ama kalırsanız anlayacaksınız. Burada her şey sorundur. Her şeye dilekçe yaz derler. Param var bana gazete getirin demek yetmiyor. Sizden sonra Kıbrıs da karıştı. Neden gönderildi, linç edenler yargılansın diyenler ki, Cumhurbaşkanı Akıncı da var. Açıklamalar yaptılar. Tekrar geçmiş olsun. C70 İsmail.”

Bir an yine hatırlamak istemediğim dört yıl öncesine gittim... Yine yılbaşı üzeri bir güne; 28.12.2012'ye...TV EM'de Dr. Erol Köse'nin bir canlı yayımına katılmıştım. Program geç bittiğinden kanalın aracı beni evime servis ediyordu. Fazlasıyla açılmış olduğumdan aracı kullanan görevliden beni Taksim Meydanı'na bırakmasını rica etmiştim. Ev halkını o saatte uyandırmak istememişim. Meydandaki büfelerden birine girip ayran ve kaşarlı tost ısmarladım. Uzattığım paranın üstünü

yerine koymak için, elimde yiyecek ve içecek olduğundan cüzdan çıkarma imkânım olmamıştı. Normalde Dolmabahçe'ye inen İnönü Caddesi üzerindeki evime saat kaç olursa olsun, eğer bölgedeysem hep yürüyerek giderdim. Beşiktaş dolmuşu muavinleriyle selamlaşmak, geç saate dek açık olan Kardeşler Gıda'dan bir gece proteini niyetine bir gofret almak ve Ömer Avni Parkı yeşillikleri üzerinden Boğaziçi'ne doğru yaklaşmak her mevsim ayrı bir güzellik yaşattırdı.

Cadde üzerinde birçok banka şubesi ve turizm şirketlerinin yanı sıra, Vakıflar Bölge Müdürlüğü, Alman ve Japon sefaretleri, Moldovya, Libya ve Yeni Zelanda konsoloslukları, Sipahi Ocağı, GATA Gümüşsuyu Asker Hastanesi, İBB Fen İşleri Daire Başkanlığı, İTÜ Makine Fakültesi ve MKE Bölge Müdürlüğü'nün yanı sıra birçok hassas şube tarafından da korunan adres olduğundan hiç güvenlik eksikliği hissetmezdim. Ayrıca Doğan Holding'e ait Hepsi Burada ve Işıl Tur şirketleri, El Cezire, BBC ve ZDF gibi birçok uluslararası basın kurumu ile Opera ve CVK Park Bosphorus otelleri de yolumun üzerinde kalırdı.

Kısmet derler ya, elimde kalan parayı cüzdanıma koyamadığımdan bu da bir taksicinin rızkı olsun diyerek önüme gelen ilk aracın ön koltuğuna atladım. 300-400 metre bile olmayan mesafeyi kat ederken bir yandan da iştahla tostumdan küçük ısırlıklar alıyordum. Tam ikametin önüne yanaştığımızda, bina kapımızın önünde yeşil bir çöp kamyonu durduğundan arkasında inmek zorunda kaldım. O saatte bir de yolu süpüren temizlik işçisini görünce gerçekten belediye çalışıyor diye düşünüp apartman kapısına ulaştım ki neye uğradığımı anlamadan "Tekbir!" nidasıyla biri paltomun yakasına yapışarak beni geriye iterken bir diğeri de suratıma okkalı bir yumruk indiriverdi. Yere yuvarlandığımda kendimi, yüzümü ve iç organlarımı korumak için embriyo pozisyonuna geçmekten başka çarem kalmamıştı. Biri siyah paltolu iriyarı diğeri deri montlu ve siyah